

dag var stillet til Sagens 2den Behandling, ikke fordi jeg troede, i dette Forslag at see noget stort, men tværtimod, fordi jeg deri saae saare Lidet, en saa liden Afvigelse fra det egentlige kongelige Budskab, at det forekommer mig, at Enhver, der vil stemme for dette sidste, ogsaa med god Samvittighed kunde have stemt for det første (Hør!); men, hvor meget jeg end nu beklager, og hvor lidet jeg end troer, at min enkelte Stemme vil tjene, saaledes som Sagen nu staaer, til at skaffe det kongelige Budskab den fornødne Majoritet, skal det dog ikke affholde mig fra at give det min Stemme, fordi jeg, naar jeg henseer til al den Tvivl og Tvist, som her er ført om, hvad det dog egentlig er, Tractaterne medføre, dog ikke tør paastaae, at den Arvegangsmaade, hvorved Cognater udelukkes bestandigt, ikke skulde være den, der stod i bedst Samklang med Tractaterne, og fordi jeg, naar jeg henseer til al den Tvivl og Tvist, her er ført om, hvilken Arvegangsmaade der for os er den nyttigste, jeg da ikke kan komme til andet Resultat, end at det er en Sag, der er saa afhængig af Tid og Omstændigheder, at den ikke kan vente sin Løsning ved nogen menneffelig Forudseenhed, men kun i Fremtiden alene, og i denne ikke engang ganske, fordi de Uheld, som muligt kunne opstaae af den Arvegangsmaade, som nu her maatte blive vedtagen, ikke kunde udelukke Muligheden af, at endnu større Uheld kunne flyde af den Arvegangsmaade, som blev forkastet, og fordi jeg endelig, naar jeg henseer til alle de Omstændigheder, hvorunder vi for Tiden bestode os, og i Særdeleshed den nærværende Sags uheldige Stilling, som, lige fra den 4de Oct. f. A., da Budskabet blev fremlagt, og indtil den Dag idag, fra Behandling til Behandling og fra Trin til Trin paa hele Sagens Vandring igennem Rigsdagen, er bleven tydeligere og tydeligere, fordi, siger jeg, naar jeg henseer til alt dette, jeg ikke kan see, hvorledes der skulde flyde noget Gode af, at denne Sag blev end yderligere udsat. Jeg veed ikke, hvad Ministeriet agter at foretage, dersom Budskabet bliver forkastet, jeg veed ikke, om Ministeriet da tænker paa at tage sin Afsted, eller tænker paa at opløse Rigsdagen, om det tænker paa at opløse den hele Rigsdag eller den Deel

deraf, der ikke sidst blev opløst, og hvis halve Deels Mandat nu snart er udloben (Hør!), eller om det maaskee slet ikke tænker paa at opløse nogen Deel af Rigsdagen, eller hvad det forøvrigt agter at gjøre; men, hvad der end skeer, kan jeg meget vel tænke mig, at Sagen let kan komme i en endnu langt værre Stilling, end den er, derved, at Arvefølgeordningen nu ikke endelig kommer istand, derved, at Sagen maaskee skal forelægges en ny Rigsdag til Behandling, og at den da igjen skal udsættes og atter udsættes, udsættes maaskee, indtil visse Forandringer i visse Grundlovsparagrapher ere vedtagne, udsættes, indtil en Fællesforfatning er fremlagt, og saa fremdeles. Deraf kan jeg meget vel see, at der let kunde flyde høist uheldige Følger for Sagen, medens jeg derimod ikke kan oine nogen Sandsynlighed for, at Sagen nu, efter Alt, hvad der nu er påseret, skulde komme i en mere uheldig Stilling end den, hvori den allerede er indtvungen, hvad enten saa dens videre Gjennemførelse skal skee ved dette eller et nyt Ministerium, ved denne eller en ny Rigsdag.

J. Jørgensen: Naar jeg ogsaa i dette Dieblif har begjært Ordet, saa er det jo ingenlunde, fordi jeg troer, at jeg i allermindste Maade kan mere opklare denne Sag, end den allerede er opklaret. Aarsagen, hvorfor jeg alligevel har gjort det, er deels, fordi jeg er det eneste Medlem af den talrigste Stand i Landet, nemlig Bondestanden, som var Medlem af det Udvalg, der var nedsat i Anledning af denne Sag, og jeg derfor har meent, at man kunde synes, at jeg ogsaa burde udtale min simple og ligefremme Mening i denne Sag, og tilmed for at udtale min simple og ligefremme Mening om, hvorledes denne Stand, hvoraf jeg jo kjender en stor Deel, og hvoraf jeg staaer i Forbindelse med mange, betragter denne Sag, hvorledes den staaer for dem, og hvorledes de domme om den. For mig er det meget sørgeligt og meget beklageligt, at det er kommet saavidt i dette Dieblif (Hør!), at det nu seer ud til, at vi nu maaskee endelig og tilsidst dog ikke kunne blive enige med Ministeriet, saa at vi kunne faae denne Sag udkjævet paa en ønskelig Maade. I den simple Stilling, hvori jeg har været, har det altid været det, som jeg